

kelig Socialisterne var et klogt og fornuftigt Parti, hvis vi skulde faa med dem at gøre som Regering. Men hvorledes det nu end er, selv om de kun havde almindelig Kyllingeforstand, synes jeg, at det Øjeblik snart maa indtræde, at vi Venstrømænd og Højremænd slutte os nærmere sammen, dog ikke under Udtrykket Samlingspolitik, men slutte os sammen imod de Krav, som komme fra Socialdemokratiet. Det forekommer mig, at dette for de borgerlige Partier er noget farligt, og jeg vil i enhver Henseende raade til, at vi tage os sammen og slutte os sammen mod den fremadskridende Radikalisme.

Ligesom jeg tidligere overfor Højres Regering har sagt: Lad os holde os til Højre og lade Venstre om, hvad de ville, saaledes siger jeg nu til Regeringen: Lad os holde os til Nutiden, og lade Socialisterne om, hvad Fremtiden skal blive. Jeg synes, vi skulde gaa vor ganske rolige Vej og fremkomme med Lovforslag, der passe for Forholdene, og det forekommer mig da noget pinligt, at en Regering, som skulde støtte sig til de borgerlige Partier, hovedsagelig til Bondestanden, mere og mere negliger disse Partier ved at støtte de Kræfter, der føre over mod Socialdemokraterne, det forekommer mig noget trist, naar den fornuftige Bondestand, den Stand, som vi alle sammen sætte saa stor Pris paa, paa den Maade som nu lader sig trække af med. Jeg vil haabe, at der heri sker en Forandring, og jeg vil ønske, at man vil begynde med dette Lovforslag, saa at vi paa enhver Maade søge at modsætte os dette.

**Hage:** Jeg er ikke ganske enig med det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs) — i øvrigt udtalte den ærede Minister sig i samme Retning — med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Befolkningen ønsker dette Lovforslag. Jeg er ikke enig i, at dette Lovforslag har været ude mellem Befolkningen, har været forelagt Befolkningen, og at Svaret har været tydeligt og klart Ja. Min Opfattelse af den Valgkampagne, som fandt Sted i Sommer, er, at Spørgsmaalet om, hvorvidt man vedblivende vil støtte den nuværende Regering, fik vi Svar paa, men det andet Spørgsmaal har efter min Opfattelse været ganske i Baggrunden. Men i øvrigt maa jeg erkende, at jeg heller ikke er nogen Tilhænger af, at vi her i Tinget skulle søge efter Svar og rette os efter Svar fra den store Befolkning, fra Vælgerbefolkningen.

Selvfølgelig skulle vi tage Hensyn dertil, men ikke indretté vor Handlemaade her i Landstinget paa Folkestemming og Folkebølger. Jeg for mit Vedkommende agter i denne Sag at følge min Overbevisning om, hvad der er fornuftigt og rigtigt, og kun dette.

Det ærede 5te Medlem for 1ste Valgkreds (C. C. Andersen) udtalte, at Højre i sin Betænkning skulde have udtalt, at det ønskede at bevare den overvejende Indflydelse for de største Skatteydere. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har fuldstændig Ret i at sige dette. Jeg kan ikke se andet, end at Sp. 1181 i Tillæg B. for 1904—05 — det er vel det Sted, det ærede Medlem sigter til; jeg har ikke set Betænkningen i nogle Aar, saa hvis der skulde staa noget, som jeg har glemt, beder jeg det ærede Medlem oplyse mig derom — staar der kun, at man ønsker ikke at „prisgive ikke alene den hidtidige højst-beskattede Del af Skatteyderne, men hele Mellemlassen og største Delen af de mindre næringsdrivende for Afgørelser, truffene af det store Antal af Ydere, der kun udrede en uforholdsmæssig lille Del af Kommunens Skatter“. Dette, at man ikke ønsker fuldtud at prisgives, er dog noget helt andet, end at Højre vil bevare den overvejende Indflydelse for de største Skatteydere.

Naar det ærede Medlem dernæst omtaler, at man ikke skal bruge disse Skræmmebilleder med Socialisterne, vil jeg for mit Vedkommende forvare mig mod, at jeg har brugt Skræmmebilleder. Jeg ønsker ikke at skræmme, og jeg synes, det er et grimt Ord, dette „Skræmmebillede“, men naar han anførte, at det gaar saa udmærket, saa ganske udmærket i København — der have Socialisterne Flertal i Kommunalbestyrelsen, der ere alle tilfredse, og det er en fornuftig og klog Bestyrelse —, saa tør jeg ikke dømme derom, men betvivler meget, at alle ville underskrive denne Erklæring af det ærede Medlem. Og jeg vil dernæst genkalde i det ærede Medlems Erindring, at der her i København eksisterer en Grænse for Indkomstskatten af  $2\frac{1}{2}$  pCt., hvorover man ikke kan komme, altsaa kunne her Skatteydere, enkelte Klasser af Skatteydere, ikke prisgives. Hvis det ærede Medlem under fremtidige Forhandlinger vil komme ind paa noget lignende for andre Kommuner, ere vi netop inde paa den Forhandling, som jeg ønsker og haaber maa komme i Stand paa et fornuftigt Grundlag, og som maaske kan føre til noget.